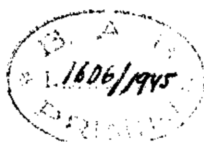
EUGEN JEBELEANU

CEEACE NU SE UITĂ

FUNDAȚIA REGELE MIHAI I

Eugen Jebeleanu

Ceeace nu se uită

cu desene de Florica Cordescu

FUNDAȚIA REGELE MIHAI I
39, BULEVARDUL LASCAR CATARGI, 39
BUCUREȘTI
1945

Dacă voiu uita tot ce-am îndurat,
Nu voiu mai urî niciodată.
Dar cum singurul meu bun e memoria,
O memorie de optsprezece carate,
Şi cum ura-i singura iubire
Cu care m'ați învățat voi, capete 'ngrăşate,
N'am să uit niciodată nimic,
Sub luna aceasta, şi ea îndopată.

Nimic, niciodată — e tot ce ați dat
Tinereții noastre scuturate de friguri,
Clătinată de foame ca marea 'ntre diguri,
Subțire şi slabă ca o umbră de vânt,
Purtându-şi mima'n pumni ca pe-o flacără,
O inimă sfâşiată şi fără cuvânt
Printre bijuteriile voastre ce țipă şi scapără,
Inima noastră 'ngropată de voî
De mult, la Capul Bunei Speranțe.

Cum voiu putea, schiloade stanțe,
Prin voi să răzbun în veci de veci
Plânsul acela din ochii reci
Ai mortului tânăr în albe sandale,
Sandalele sparte şi fără aripe
Hainele roase, pe care-anotimpul
Cu sceptre de apă şi plete de jale
Le destrăma si el încă-odată?...

Nu, nu fugiți, amintiri din tenebre,
Amintiri ale mizeriei mele !
Nu pot să uit nici patul de-atunci,
Patul acela fără saltele,
Care-mi săpa gratii pe spate,
Trecându-mă *n Africa, zeu printre zebre.

Flămând, m'aruncam în somn ca sinucigaşi
Legănat în fiece noapte de-un gând
In plasa lui de-adâncă răcoare :
De nu m'aş mai trezi,
De nu m'as mai trezi nicicând...

Târziu, nălucile somnului mă cuprindeau.
Sfere visam lunecând peste mine,
Cai de izvoare, oameni-tulpine
Cu gene de vânt, la mesele pline...
La mesele pline !...
                    Gemând, mă trezeam
Certându-mă : Nu plânge'n somn. E ruşine.

Cu foamea'n braţe mă deşteptam...

Un ceaiu de soare luam c'un corn de lună
Şi-apoi, mai străveziu decât un geam,
In zorile ce abureau a pâine
Trudit mă coboram din Calea Laptelui
Pe bulevarde sure, ce răsună
Ca un galop de herghelii de piatră.

Dela etaje-mi trimeteați saluturi,
Fete-ale nopții, prietene-obosite,
Cu ochii mari si somnoroşi de fluturi
Mângâietori ai frunții mele triste.

îmi amintesc de voi,
De voi şi de mâhnirea
Cu care urmăreați cum talpa-mi ruptă
Cu dărnicie împărțea cetății
Napoleoni turnați în huma toamnei...

îmi amintesc, o, şi de tine, Stela,
De saltul tău în gol dela mansardă,
De părul aruncat ca un blestem,
De pumnii strânşi şi acuzând pe cine
Şi de poşeta larg râzând alături
Cu patru lei în gura ei de umbră...

Şi iarăş mă revăd plecând spre seară
La marginea oraşului ce-adoarme.
Lin ațipesc colibele, pe rând,
Broaşte țestoase 'ncremenite tainic;
Adie vântul, le sărută ochii
Şi le vrăjeşte... Singur, într'o curte,
Stă ceferistul orb. E'n întuneric
De cincisprezece ani. Salcâmul lasă
Un pumn de lacrimi peste ochii albaştri.

Fochistul se gândeşte-acum la flăcări,
La flăcările care l-au orbit,
Surâde si oftează: -Asta-i viața...
Lui i s'a dat lumină mult prea multă...
O scară-l suie apoi pe-acoperiş
Şi-acolo, printre umbre, orbu-ascultă
Cum - fluierând încet, ca din trecut -
Se'ndepărtează trenurile'n noapte.

Glasuri pierdute, răsunați în mine
Ca bulgării pe un sicriu de lemn
Purtat peste o lume de ruine...
Vieți risipite, vă păstrez cenuşa
Fierbinte'n pumnii mei ca întrV vatră.

Şi iată-mă din nou în alt văzduh.

Sui scările clădirii până'n cer,
Tocmit să stau închis într'o cabină
A celui mai măreț dintre ziare
Şi rezemat în coatele lucioase,
Să glăsuiesc la megafon mulțimii.

Suflete, nu te frânge când - superb -
Răsună glasul meu, străin de mine,
Şrmparte lumii pe sub stolul stelelor
O pleavă de reclame comerciale!...

Crunt orator al veacului de zgură,
Priveam în jos talazurile-oraşului
De oameni, de lumini ce se roteau,
De umbre fâlfâind, de zbateri mute,
Un uriaş ocol de blănuri ninse
Purtate legănat pe umeri goi,
Mâini mlădiate scăpărând comete,
Pântece grase ferecate'n aur,—
Un râu fosforescent de putregaiuri,
O preumblare calmă şi rotundă...

Şi am văzut apoi
Cum, tunete pornind din zare, râul
Unda cea grasă şi-o schimbă în grabă
Ca pe o piele care-a năpârlit.

Pe străzile oraşului treceau
In rânduri strânse, tineri cot la cot,
Mânați de-un răpăit de darabane.
ŞFn drumul lor ce se topea în zare
Se risipeau cu toții ca un fum,
Un fum amar neridicat la cer,
O ceață strecurată printre cruci...

Să nu mai văd, mâna la ochi duceam.
Dar fluviul, dedesubt, purta diii nou
Pe groasa-i piele vechile vedenii
Calm revenite la aceeaş viaţă,
Cu fulgerări de pietre şi cu blănuri,
Cu solzi de-argint, cu râsuri de cristale,
Un râu fosforescent de putregaiu,
Un cerc imens zâmbind ca o brăţară,
O fericire calmă şi rotundă...

Dar eu nu uit nimic. Eu sunt strigoiul
Din plină zi, cu buze de cenuşă,
Cel ce-şi deschide vinele şi vede
Că nu mai curg în ele decât lacrimi
Din plânsul celor răstigniți de voi.

Priviți-mă, dar nu vă mai mirați:
Părul albit la douăzeci de ani
Sunt crengile copacului tristeții
Prin ale cărui umbre se resfiră
Fantoma primăverilor pierdute,
Năluca tinereții gâtuite...

Ați aruncat capetele noastre
Ca pe nişte zaruri sub pământ,
Nişte zaruri cu trei găuri albastre:
Gura şi ochii ce nu mai sânt
Şi care-asvârlite în orice chip,
Vă ies totdeauna cu noroc bun.

Gurile noastre de vânt învelite
N'au prețuit cât o gură de tun...

Ca să trăieşti cumplit numai odată,
Să mori eşti nevoit de mii de ori
Inima mea ascultă destrămată:
Cei ce s'au dus nimica nu mai vor...

f~. Morți neştiuți, purtați-mă pe vânturi,
Căci eu sunt cel ce vrea şi pentru voi
Topor să fie, flacără cu ghiare
Sau o pădure V mers răzbunătoare!...

Martie - August 1944
Bucureşti - Naipu